

't Was maar een grapje

Rie
Reinderhoff

CO VAN DER **STEEN-PUPERS**

'T WAS MAAR EEN
GRAPJE

Rie
Reinderhoff

CO VAN DER STEEN-PIJPERS

'T WAS MAAR EEN
GRAPJE

Illustraties van Rie Reinderhoff

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

1. *Verstoppertje spelen*

In de straat, waar Joosje en Josje wonen, staan drie huizen. Nog meer huizen ook. Maar deze drie staan naast elkaar en ze zijn precies gelijk. Aan de voorkant is een klein tuintje met een hek. Aan de achterkant een grote tuin, met aan het eind een klein schuurtje. In het eerste huis woont meneer Knop. In het tweede Dikkie. En in het derde Joosje en Josje.

Meneer Knop is al oud. Z'n haar is helemaal grijs en hij loopt een beetje gebogen. Er zijn diepe rimpels in z'n voorhoofd. Nu lijkt het of hij altijd boos is. Joosje en Josje noemen hem stilletjes opa Knor. Niet als hij het hoort natuurlijk. Ze zijn bang voor z'n boze ogen en z'n donkere stem. En ook niet als moeder het hoort. Want je mag niet schelden.

Dikkie woont naast meneer Knop. Dikkie is een jongen. Maar als je hem ziet met z'n smal gezichtje en z'n blonde krullen, dan zou je haast denken dat het een meisje is. Hij houdt van voorlezen en rustige spelletjes. En hij helpt moeder graag met bedden opmaken en stof afnemen.

En Joosje en Josje. . . . Dat zijn twee meisjes. Ze zijn even groot, even oud en. . . . even stout. Zij konden nu weer best jongens zijn. Ze klimmen graag op een hek. Ze lopen graag door de plassen. En dikwijls komen ze thuis met een scheur in hun rokje, of met natte voeten. Ze durven altijd alles. Nu zou je denken dat Joosje en Josje veel flinker en dapperder zijn dan Dikkie. En toch is het niet zo. Luister maar.

't Is vakantie. Joosje en Josje zitten op de stoep achter het huis.

Ze hebben alles gedaan wat je in de vakantie kunt doen. Touwtje springen.... hinkelen.... bloemen plukken in het weiland.... en nu weten ze niets meer. Ze vervelen zich. Moeder moet strijken. Die kan geen spelletjes met ze doen.

Op het achterpaadje loopt Dikkie. Hij heeft boodschappen gedaan.

Opeens beginnen Joosjes ogen te stralen. „Ik weet iets!” juicht ze. „Laten we verstoppertje spelen. Dan vragen we of Dikkie meedoet. En dan....”

Ze brengt haar mond dicht bij Josje. Ze fluistert heel zacht. Want niemand mag het prachtige plan horen. Alleen Josje. En dan beginnen ook Josjes ogen te stralen. „Ja, ja! Kom mee!”

Hand in hand rennen ze de achtertuin door.

„Dik, Dikkie, doe je mee verstoppertje?”

„Ja, fijn; even de tas thuisbrengen.”

Een ogenblik later is hij alweer terug, met voor alle drie een toffee.

„Zal ik 'm wezen?”

„Nee, eerlijk aftellen!”

Joosje is 'm. De regenpijp aan het schuurtje is de verlospaal.

't Gaat een hele poos goed. Met rode wangen draven ze door de paadjes. Telkens verstoppen twee zich en één moet zoeken.

En dan is het de beurt van Josje.

„Nú!” fluistert Joosje, „nu doe ik het. Niet direct komen zoeken, hoor!”

„Je doet het toch niet voor de hele middag?” aarzelt Josje.

„Nee, natuurlijk niet, een klein poosje maar. Alleen even kijken of Dikkie bang is. 't Is maar een grapje.”

„Doen jullie 't niet meer?” vraagt Dikkie, die al klaar stond om zich te gaan verstoppen.

„Nou en of! Josje is 'm. Kom mee, Dik, ik weet een plekje, waar ze ons nooit kan vinden. En dan komen we niet uit. We blijven een hele poos zitten!”

„Waar dan?” vraagt Dikkie nieuwsgierig.

„In het schuurtje van meneer Knop!”

„Dat mag toch niet?”

„Waarom niet? We vernielen toch niks?”

„Ik denk toch dat meneer Knop erg boos is, als hij het merkt.”

„Maar hij merkt het niet. Ik heb straks gezien dat hij ging wandelen. Toe nou, dadelijk komt Josje!”

Half tegen z'n zin laat Dikkie zich meetrekken naar het schuurtje.

„Ik zal 't hekje dichtdoen,” fluistert Joosje, „ga jij vast naar binnen.”

Dikkie glipt in het halfdonkere schuurtje. En als hij nog maar net binnen is. . . . smakt Joosje de deur achter hem dicht en draait vlug de sleutel om. Dansend van plezier loopt ze naar Josje en even blijven ze stilstaan, om te horen of Dikkie roept.

„Joosje! Josje!”

Dat is Dikkie niet. Dat is moeder ook niet. Dat is. . . . dat is oom Frits!

't Klinkt heel uit de verte. Oom Frits is aan de voorkant. Zo hard ze kunnen, rennen ze het paadje uit, de stoep over, naar de voordeur. Voor het huis staat de auto van oom Frits. En hijzelf staat bij het hek.

„Oom Frits, oom Frits!” juichen ze. Hij vangt ze op in z'n armen.

„Zo bengels, jullie zijn nog juist op tijd. Ik moet helemaal naar Amersfoort en jullie mogen mee. Als je zin hebt tenminste.”

Nou, dat hoeft oom Frits niet te vragen.

„Moeder, moeder, mogen we mee?”

„Ja hoor, ik heb al brood klaargemaakt om mee te nemen, want 't wordt misschien laat. Ga maar gauw handen wassen, oom Frits heeft niet veel tijd. En de joppertjes mee voor vanavond!”

Even later zitten ze allebei op de voorbank naast oom Frits. 't Kan best, met z'n drieën naast elkaar. En 't is veel fijner dan achterin.

„Dag moeder, tot vanavond! Daaag!”

Met oom Frits meerijden is zó heerlijk, dat ze alle andere dingen

vergeten. Ze vergeten dat het springtouw nog op de stoep ligt. En dat ze nog brood naar de eenden zouden brengen. . . . Och, 't is niet zo erg dat ze dat vergeten. Maar. . . . Dikkie zit nog in het schuurtje. Daaraan denken ze óók niet. En dat is wèl erg!

2. *Joosje en Josje genieten*

Dikkie is heel stil blijven staan, toen de schuurdeur achter hem dichtgegooid werd. Hij huilt niet. Hij roept ook niet. Hij wacht alleen maar.

Waarom doet Joosje dat nou? Ze speelden toch zo fijn! Natuurlijk doet ze de deur dadelijk weer open, als Josje hem niet vinden kan. Ze laat hem hier niet zitten. Dat zou gemeen zijn. En gemeen zijn Joosje en Josje niet, al plagen ze hem wel eens.

„Joosje,” roept hij zacht.

't Duurt nu toch wel lang. Misschien heeft ze de sleutel alweer omgedraaid. Dikkie voelt aan de deur. Maar die zit nog steeds op slot. Hij kan er niet uit. Er is wel een raampje. Maar dat zit hoog en 't kan niet open. Hij kan alleen een stukje van de lucht zien.

Als hij nu wist dat meneer Knop niet thuis was, dan kon hij heel hard roepen, of tegen de deur schoppen. Misschien zou moeder hem horen. Maar als meneer Knop nu eens wèl thuis is. . . .

Eens hebben twee jongens bij meneer Knop belletje getrokken. En toen heeft hij zo vreselijk tegen ze gebulderd! Dikkie rilt nog als hij eraan denkt. Hij kon het goed horen, want hij stond boven voor het open raam. En die jongens konden nog weglopen. Hij niet. Als meneer Knop de schuurdeur opendoet, heeft hij hem meteen te pakken.

Nee, hij kan niets doen om uit de schuur te komen. Alleen bidden. Je mag altijd vragen of de Here Jezus je helpen wil. Als je

verdwaald bent, of geld verloren hebt, altijd. Ook als je opgesloten zit. Half hardop zegt Dikkie: „Here Jezus, wilt U alstublieft maken dat ik er weer uit kan.”

Nu zal Joosje wel gauw komen!

Maar Joosje zit tussen oom Frits en Josje in te genieten van de heerlijke tocht. Ze komen langs bossen en weilanden. En langs prachtige korenvelden.

Telkens zegt oom Frits: „Kijk eens hoe mooi het daar is!”

De hei begint al een beetje paars te worden. De zon schijnt. Nu lijkt alles nog veel mooier.

„Wat gaat u in Amersfoort doen?” vraagt Josje.

„Ik moet iets wegbrengen en iets halen, maar het duurt niet lang.”

„En gaan we dan direct weer terug?”

Oom Frits kijkt op z'n horloge. „Misschien houden we wel een uurtje over, tenminste, als jullie wat later naar bed mogen.”

„O ja, best hoor. 't Is toch vakantie. We kunnen morgen heel lang uitslapen!”

„Nou, bedenken jullie dan maar iets wat we kunnen doen. Willen jullie als echte dames gaan winkelen?”

De zusjes kijken elkaar eens aan. Winkelen nee, niet zo erg leuk.

„Mag 't ook iets zijn om op te eten?”

Oom Frits lacht. „Jullie willen zeker naar een ijsjeswinkel; nou, dat mag ook. Of poffertjes eten”

Joosje stoot Josje aan. „Limonade in een speeltuin, durf jij dat te vragen?”

Josje durft het best. Als je toch zeker kiezen mag!

Oom Frits vindt het best.

't Wordt een heerlijke middag. Ze krijgen limonade en nog ijs ook. Ze schommelen en wippen en glijden tot ze bijna niet meer kunnen. En ze komen pas thuis als het al haast donker is.

„Dànk u wel!” zegt Joosje. „’t Was zó heerlijk! Ik zou wel veel vaker met u mee willen!”

„Ik ook!” zegt Josje, „wel iedere dag!”

„Dan kwam ik nooit klaar met m’n werk,” lacht oom Frits. „Maar volgende week moet ik nog een keer helemaal naar Limburg. Als jullie heel zoet zijn . . . wie weet . . .”

„O, maar we zijn altijd zoet,” zegt Joosje.

„Tenminste, meestal,” vult Josje aan.

En dat ze diezelfde dag nog erg stout geweest zijn, dat zijn ze helemaal vergeten.

3. *’t Was toch geen grapje*

Josje slaapt direct als ze fris gewassen in bed liggen. Maar Joosje is nog klaar wakker. Soms, als ze haar ogen dichtdoet, is het net of ze nog in de auto zit. En dan weer lijkt het of ze met de wip op en neer gaat. Dan krijgt ze zo’n raar, kriebelig gevoel. Net of ze een heel klein beetje misselijk is. Josje heeft er geen last van. Die slaapt met zachte, snurkende geluidjes.

Joosje zucht. ’t Is niks leuk om helemaal alleen wakker te liggen. Wacht, ze zal tellen. Moeder zegt dat je dan zó slaapt!

Een . . . twee . . . drie . . . vier . . .

Wat was die glijbaan hoog. De eerste keer durfde ze haast niet. Maar als je ’t een paar keer gedaan hebt, ben je niks bang meer. O ja, ze zou tellen.

Vijf . . . zes . . . zeven . . . acht . . .

Zij kon beter op die ijzeren ton blijven staan dan Josje. En oom Frits kon het helemaal niet. Hè, wat snurkt die Josje toch. Zo kan zij nooit slapen. En tellen helpt ook al niet. Ze vergeet telkens om verder te gaan. Ze zal maar vast bedenken, wat ze morgen zullen gaan doen. Eerst de eendjes brood brengen. Bloemen plukken hoeft niet, want alle vaasjes zijn al vol.

Misschien moeten ze nog boodschappen doen en als Dikkie dan meegaat. . . .

Opeens zit ze rechtop in bed. O! Oooh! Ze hebben vergeten om Dikkie weer uit het schuurtje te laten! O, wat verschrikkelijk! Hij heeft natuurlijk niet durven roepen. Dat zou zij óók niet durven als opa Knor het horen kon. Maar. . . . dan zit hij er nu nòg in! Wat is dat erg. 't Was voor de grap, dat ze Dikkie opsloten. Maar Joosje begrijpt opeens dat het helemaal geen grapje is. 't Is erg stout!

„Josje,” zegt ze half huilend, „word nu es wakker!”

Ze duwt haar zusje. Maar Josje knort een beetje, draait zich om en slaapt lekker verder.

Joosje slaat de deken terug en laat zich uit bed glijden. Zij heeft het plan bedacht om Dikkie in de schuur op te sluiten. Nu moet zij ook de deur weer open gaan doen. Heel zacht glipt ze in haar pantoffeltjes en sluipt de trap af. Oom Frits is er nog. Ze hoort zijn vrolijke stem. Gelukkig dat hij zo hard praat. Nu merkt niemand dat de trap kraakt.

Door de keukendeur gaat ze naar buiten. Even later staat Joosje in haar nachtponnetje achter het huis. Wat is het donker. En wat is het ver naar de tuin van opa Knor. O, ze durft het niet. . . . Maar het móet!

Stap voor stap loopt ze. . . . héél langzaam. Eerst op het tegelpad en dan verder over het gras. Nu ze aan 't donker gewend is, kan ze een klein beetje zien. Ze ziet de witte bloemen langs het hek en de omtrek van hun schuurtje. Wat is 's avonds alles heel anders. 't Is altijd zo lang licht in de zomer. Joosje komt nooit buiten als het donker is. En 't is zo vreemd, om zonder Josje te zijn. Ze rilt. Omdat ze 't koud heeft in haar dunne ponnetje. Maar ook, omdat ze bang is.

Nu is ze bij het hek. 't Piept, als ze het voorzichtig opendoet. Haar hartje bonst van schrik. En 't hekje van opa Knor piept ook al.

Maar dan is ze bij het schuurtje. Met beide handen tast ze langs de deur. Waar is de sleutel nu? Hoger.... of lager....? Ze zoekt en zoekt. En dan vindt ze het sleutelgat! Het lége sleutelgat! De sleutel is eruit.

Ze blijft heel stil staan. Nu moet Dikkie de hele nacht in het schuurtje blijven. Of . . . ze moet het tegen opa Knor gaan zeggen. Maar ze weet zeker dat ze dat niet durft. En tegen vader ook niet. Hij zal zo boos zijn. Haast even boos als opa Knor.

„Dikkie,” roept ze zacht, „Dikkie, hoor je me?”

't Blijft stil. Misschien slaapt hij wel.

„Dikkie, ik ben het: Jóósjje! Heb je honger?”

Ze klopt tegen de deur. Maar wat ze ook doet, er komt geen antwoord. Joosje weet zich geen raad meer. En dan strijkt er opeens iets langs haar benen. 't Is vochtig en harig. Joosje vergeet dat niemand haar mag horen. Ze gilt van angst. Een grijze poes springt weg met grote sprongen. Ze ziet het niet. Ze rent het hek van opa Knor uit en hun eigen hek weer in.

„Moeder! Vader!”

Het buitenlicht gaat aan, de tuindeuren vliegen open en daar staan ze alle drie: vader, moeder en oom Frits. Vader is in een paar stappen bij Joosje en draagt haar vlug naar binnen. Verschrikt kijken ze naar het witte gezichtje.

„De sleutel is weg!” jammert Joosje.

„Welke sleutel?” vraagt vader.

„De sleutel van opa Knor; o, haal toch de sleutel bij opa Knor!”

„Ze heeft gedroomd,” zegt moeder, „opa Knor bestaat niet eens.”

„Misschien heeft ze zich vanmiddag te druk gemaakt,” zegt oom Frits.

Vader laat haar een beetje drinken. Hij neemt haar op schoot en stopt haar koude benen onder z'n jasje. „Zo, vertel nu maar eens: wie is opa Knor?”

„Dat is meneer Knop, enne . . . enne . . .”

„En wat moet jij met de sleutel van meneer Knop?”

Joosje barst in tranen uit. „Ik . . . wij . . . ik . . . heb Dikkie in 't schuurtje opgesloten en . . . en toen kwam oom Frits en toen zijn we . . . ik . . . we vergeten hem er weer uit te laten.”

„Joosje toch!” Vader en moeder zeggen het tegelijk.

Joosje slaat haar handen voor haar gezicht. Ze durft niemand aan te kijken.

„Ik zal het nooit meer doen,” snikt ze. „Haalt u toch alstublieft de sleutel.”

„Zal ik gaan?” zegt oom Frits.

„Nee,” zegt vader.

„Ik durf niet!” gilt Joosje.

„Stil!” zegt vader, „’t is gelukkig niet nodig. Straks heeft Dikkies vader de tuin gesproeid. En we hebben gezien dat Dikkie mocht helpen. Hij was dus niet meer in de schuur. Maar hoe lang hij er gezeten heeft en hoe hij er uit gekomen is, dat weten we niet. Ik weet wel dat ’t heel lelijk is, wat jullie gedaan hebben. Misschien heeft Dikkie erg in angst gezeten. Is Josje ook wakker?”

„Nee vader, Josje slaapt. Maar ik heb het bedacht.”

„Dan ga jij morgen naar Dikkie toe om te zeggen dat je er spijt van hebt. Of heb je geen spijt?”

„Ja, jawel, heel erg.”

„Ga dan nu maar naar bed. Welterusten!”

Vader zegt het kort en Joosje voelt de tranen weer in haar ogen springen.

„Wel . . . terusten, vader. Wel . . . terusten, oom Frits.”

„Dag Joosje, ik ben wel bang dat ik volgende week alléén naar Limburg ga.”

„Moeder, Joosje is er niet!”

Josje is wakker geworden en staat nu boven aan de trap te roepen. Moeder neemt Joosje bij de hand. „Ik ga wel even mee naar boven,” zegt ze.

„Waarom was jij weggegaan?” vraagt Josje verwonderd.

„Gaan jullie nu eerst maar in bed,” zegt moeder, „anders heb ik morgen twee zieke kinderen. Zo, en nu moeten we samen eens praten. Waarom hebben jullie Dikkie in de schuur opgesloten?”

„Oooh!” Josje slaat haar hand voor haar mond. „Helemaal vergeten! Is . . . is-tie er nu nog in?”

„Nee, gelukkig niet. Ik moet er niet aan denken dat hij er door jullie schuld nu nog zou zitten. Waarom deden jullie dat toch?” De zusjes kijken elkaar eens aan. Ze begrijpen nu zelf niet dat ze 't eerst zo leuk vonden.

„'t Was maar een grapje. We wilden alleen even kijken of hij bang was. Hij durft haast niks.”

„Dikkie houdt niet van wilde spelletjes,” zegt moeder. „Maar dat betekent niet dat je dan bang bent. Jullie zouden maken dat hij bang wèrd. Is dat nu aardig? Jullie hebben Dikkie verdriet gedaan. En ons ook. En Wie nog meer?”

„De Here,” zegt Josje zacht.

Een poosje is het stil. Ze horen dat de voordeur wordt dichtgetrokken. Oom Frits gaat weg.

„Ik zal het nooit meer doen,” zegt Joosje.

Nee, Dikkie in de schuur opsluiten, dat zullen ze nooit meer doen. Dat gelooft moeder wel. Maar ze moeten leren beter na te denken, als ze plannetjes maken.

„Kijk,” zegt moeder, „jullie bidden elke avond: Laat mij van Uw grote kudde, toch een heel klein schaapje zijn. Dat betekent dat je aan de Here vraagt of je Zijn kind mag wezen. Dat mag. Je mag alles aan de Here vragen en Hij wil je altijd helpen. Maar Hij vraagt óók iets van *jullie*. Je moet Hem liefhebben en je moet van alle mensen evenveel houden als van jezelf. Van alle mensen. Van Dikkie ook. En van iemand houden is heel anders dan hem opsluiten.”

Ja, dat begrijpen ze wel. Ze moeten er diep van zuchten. 't Is zo moeilijk om alles goed te doen.

„Als je weer een plannetje maakt,” zegt moeder, „voor Dikkie of voor andere kinderen, moet je eerst bedenken, of het voor hen even leuk is als voor jullie. En nu gaan slapen. 't Is al heel laat!”

„Bent u niet boos meer?”

„Nee hoor. En als jullie het morgen met Dikkie in orde maken, is die ook niet boos meer.”

„En de Here?” vraagt Josje.

„De Here ook niet. Als je echt spijt hebt, wil de Here je vergeven. Zullen we het samen vragen?”

De zusjes doen hun handen samen en hun ogen dicht. En moeder bidt:

„Vader in de hemel, U hebt alles gezien wat er vandaag gebeurd is. Ook wat Joosje en Josje gedaan hebben. Wilt U hen om Jezus' wil vergeven en wilt U ons allemaal helpen om te doen wat U vraagt. Amen.”

Dan krijgen ze elk een dikke zoen en moeder stopt de dekens lekker in.

Als de kamerdeur al bijna dicht is, richt Joosje zich op.

„Dag vader!” roept ze.

Josje schiet ook overeind. „Dag vader!”

Gespannen luisteren ze. Dan klinkt vaders zware stem: „Dag jongens!”

Helemaal gerust gaan ze liggen. Als vader „jongens” zegt, dan is hij ook niet boos meer.

4. *De zusjes gaan het goed maken*

Joosje en Josje zitten op de stoep achter het huis. Ze moeten naar Dikkie. Maar ze durven eigenlijk niet goed. Misschien wil hij nooit meer met hen spelen. En Dikkies moeder, wat zal die wel zeggen? . . . Die jaagt hen misschien de tuin uit.

„'t Kan ook dat Dikkie helemaal niet boos is,” zegt Josje hoopvol. Maar Joosje is er niet erg gerust op. „Als jij mij opgesloten had, zou ik ook boos zijn. En misschien gelooft hij het niet als we zeggen dat we hem nooit meer zullen plagen.”

„Kunnen we hem niet iets moois geven? Ik heb nog wel een boek, dat bijna nieuw is. Dat mag hij best hebben. En dan doe jij. . . .”

Maar Joosje is opgesprongen. Haar ogen stralen. „Ik weet iets, ik weet iets!” Ze buigt haar hoofd naar Josje en ze fluistert. Want niemand mag horen, wat ze bedacht heeft.

„Ja!” juicht Josje. Ze is ook gaan staan en ze dansen samen van pret.

Moeder is in de keuken. Door het raam ziet ze de meisjes. Ze schudt glimlachend haar hoofd. Haar bengels hebben zeker weer een plan. Ze tikt op de ruit. „Zijn jullie al bij Dikkie geweest?”

„Nee, nog niet. Mogen we eerst even naar oom Frits?”

„Wat moeten jullie daar doen?” vraagt moeder verbaasd.

De zusjes kijken elkaar eens aan.

„’t Is een geheim!” zegt Josje.

„En ’t is prettig voor iemand anders,” vult Joosje vlug aan, bang, dat ’t niet zal mogen.

Moeder lacht. „Vooruit dan maar. Zullen jullie goed uitkijken?” Hand in hand draven ze weg. ’t Is niet ver. Ze praten helemaal niet. Ze hollen maar. Als oom Frits nu nog maar thuis is! Gelukkig, de auto staat voor de deur en oom Frits komt juist naar buiten met een grote tas. Hijgend staan ze stil.

„Zo brave kinderen,” groet oom Frits, „hebben jullie een boodschap?”

Opeens zijn ze allebei een beetje verlegen. ’t Leek zo’n mooi plannetje en nu weten ze niet goed, hoe ze het zeggen moeten.

Joosje stoot haar zusje aan. „Vraag jij het maar.”

Aarzelend begint Josje: „We. . . . we hebben gisteren Dikkie opgesloten in het schuurtje van meneer Knop. . . .”

„Ja, dat weet ik,” zegt oom Frits ernstig.

„Maar we doen het nooit meer!”

„Nee, dat moest er nog bijkomen!”

O, wat praat oom Frits streng. Josje durft haast niet meer. Sme-kend kijkt ze naar Joosje.

„Oom Frits,” zegt Joosje met trillende lippen, „we gaan naar Dikkie om te zeggen. . . . om het weer goed te maken. En. . . . als hij de volgende week met u mee mag naar Limburg, dan hebben we. . . . dan weten we iets fijns voor hem.”

Oom Frits kijkt van de een naar de ander. „Moet ik Dikkie meenemen in plaats van jullie?”

Ze knikken allebei.

Dan lacht oom Frits met z'n hele gezicht. Nu is hij weer hun eigen, vrolijke oom Frits.

„Jongens,” zegt hij blij, „wat vind ik dat fijn van jullie. Ik denk dat Dikkie het heerlijk zal vinden. Ga 't maar gauw vragen. Wacht even. . . .” Oom Frits zoekt in z'n zakken. „Laat ik nu nog net drie pepermunten hebben. Voor jullie en voor Dikkie ook één. Stap maar in, dan mogen jullie tot de hoek meerijden.”

Even later staan ze op de stoep voor het huis van Dikkie. Ze hebben een pepermunt voor hem en nog een erg prettige boodschap ook. En toch. . . . Plagen is makkelijk. Maar het weer goed maken, dat niet! O nee!

Dikkie doet zelf open, als ze zacht gebeld hebben.

„Waarom gaan jullie niet achterom?” vraagt hij verbaasd.

Josje duwt de pepermunt in z'n hand en Joosje zegt vlug: „Als 't weer woensdag is, mag je met oom Frits mee naar Limburg, in de auto!”

Dikkie snapt er niks van. „'t Lijkt wel, of ik jarig ben,” lacht hij, „maar dat duurt nog een hele poos.”

Joosje durft wat beter, nu ze ziet dat Dikkie niet boos is.

„'t Is omdat we je in de schuur gestopt hebben,” zegt ze, „om het weer goed te maken!”

„O, dat!” zegt Dikkie, „dat was ik al haast weer vergeten.”

„Heb je er lang in gezeten?” vraagt Josje.

„Nee, een klein poosje maar. Toen kwam de werkster van meneer Knop de bezem halen. Ze zag me niet eens en ze liet de deur open. Nou, en toen was ik er gauw uit.”

Wat zijn de zusjes blij dat het zó goed afgelopen is.

„We zullen het heus nooit meer doen,” zegt Joosje. „Ga je mee, dan gaan we bij ons thuis brood halen voor de eenden.”

„Goed!”

Als de beste vrienden lopen ze naast elkaar op de stoep en ze zui-
gen alle drie tevreden op hun pepermunt.

Moeder is in de keuken.

„Dikkie was helemaal niet boos,” zegt Joosje.

„Hij heeft er maar een klein poosje in gezeten,” zegt Josje.

„Ik mag met jullie oom Frits mee naar Limburg!” zegt Dikkie.

Moeder knikt haar meisjes toe. „Dat hebben jullie fijn bedacht.
Ik ben blij dat nu alles weer in orde is. Ik zal eens kijken of er
nog appelsap is.”

Ze krijgen alle drie een glas vol. Appelsap met een rietje. 't Lijkt
net of het feest is.

5. *Naar meneer Knop*

Slof-slof-slof. Slof-slof-slof. Over de stoep schuifelt langzaam
meneer Knop. Hij loopt een beetje scheef, want hij heeft een
zware boodschappentas. Slof-slof-slof. . . .

„Dat is waar ook,” zegt moeder. „Gisteren hoorde ik Joosje opa
Knor zeggen. Doen jullie dat wel meer? Dat is toch schelden!”

„Maar hij kijkt altijd zo boos!” verdedigt Joosje zich.

„En hij praat zo knorrig!” helpt Josje.

„'t Is een echte brombeer!” vindt Dikkie ook.

„Hij kijkt niet bóós; hij kijkt verdrietig. Meneer Knop heeft ver-
driet. Zijn vrouw is al een hele poos ziek. Ze kan niet voor hem
zorgen en niet met hem gaan wandelen. En als zijn vrouw pijn
heeft, dan kan hij niet blij zijn, dat begrijp je toch wel.”

„Maar toen laatst een paar jongens belletje getrokken hebben bij
meneer Knop, toen was hij vreselijk boos!” zegt Dikkie.

„Maar natuurlijk! Als ze ook zijn zieke vrouw aan het schrikken
maken!”

„Meneer Knop is nooit vriendelijk tegen ons,” zegt Joosje.

Moeder kijkt haar aan. „Hoe zou dat komen? Zijn jullie wel eens vriendelijk tegen hem? Zeg je wel eens: Goedemorgen, meneer? Lopen jullie stil te giechelen om die ouwe opa Knor, of dóen jullie wel eens iets voor hem?”

Daar moeten ze even over nadenken.

„Je kunt toch niks voor hem doen,” vindt Joosje.

„O ja, er is genoeg. Denken jullie maar eens goed. Waarmee zou je meneer Knop kunnen helpen?”

„De tuin gieten,” zegt Dikkie.

„Het grind harken,” weet Josje.

„De vuilnisemmer buiten zetten. . . . Boodschappen doen. . . .”

„Zie je wel! Als jullie nu iets gaan doen voor meneer Knop, dan zul je zien, dat hij niet boos en knorrig is. Probeer het maar. Ik denk dat boodschappen doen het prettigst voor hem is. Hij loopt altijd zo te sjouwen.”

Joosje zucht. „Moet het, moeder?”

„Nee hoor, het móet niet. Alleen als je gráág iemand blij wilt maken, dan moet je het doen. En als je iets voor een ander doet, dan ben je zelf nog het meest gelukkig.”

Josje glijdt van haar stoel.

„Ik doe het,” zegt ze, „als Dikkie meegaat.”

Dikkie slurpt het laatste restje appelsap uit z'n glas.

„Goed,” zegt hij, „dan kan ik de tas dragen.”

En dan gaat Joosje toch óók maar. Ze wil wel graag, maar ze vindt het toch een beetje griezelig.

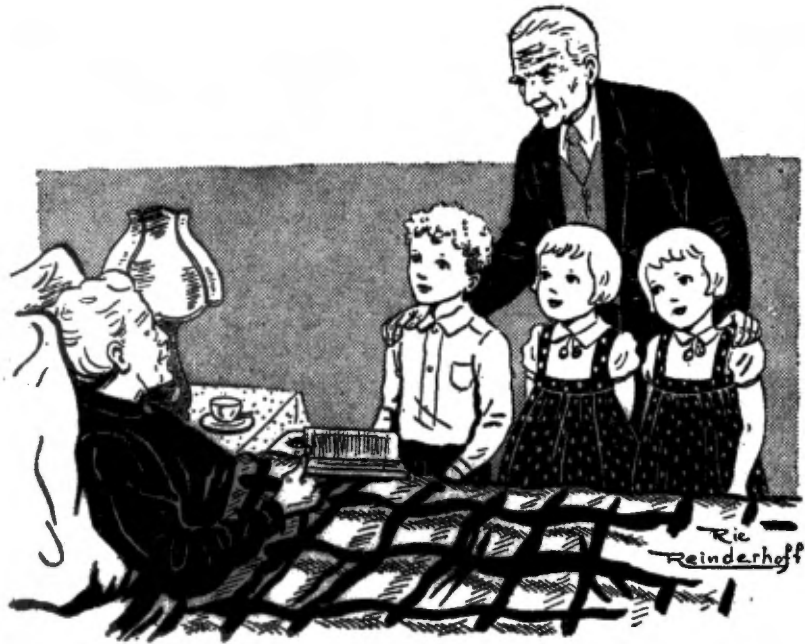
Heel zacht bellen ze aan. Nóg zachter dan straks bij Dikkie. Ze horen voetstappen in de gang. Dan gaat de deur open. Meneer Knop staat voor hen. Hij vraagt niets. Hij kijkt alleen maar.

„We komen boodschappen doen,” zegt Dikkie beleefd.

„Omdat we vakantie hebben,” vult Josje aan.

„En omdat uw. . . . uw mevrouw ziek is,” waagt Joosje nu ook.

En dan gebeurt het wonder. Op het strenge gezicht van meneer

Knop komen lachrimpeltjes en z'n donkere ogen worden heel vriendelijk.

„Komen jullie maar binnen,” zegt hij. „Dat zal mijn vrouw fijn vinden. Ze is altijd zo alleen.”

Op hun tenen lopen ze achter hem aan. Dat moet, als je naar een zieke gaat. Misschien is die mevrouw ook wel een beetje knorrig. Als je ook altijd in bed moet liggen. . . .

In de achterkamer staat een divan. En daarop, een heleboel kussens in haar rug, ligt mevrouw Knop. Als ze haar zien, zijn bij de kinderen alle angst en verlegenheid verdwenen. Ze heeft zo'n lief gezicht en zulke vrolijke ogen, dat je al blij wordt, als je alleen maar naar haar kijkt. Tegen haar zou je nooit, nóóit oma Knor zeggen.

„Ze willen boodschappen voor ons doen,” zegt meneer Knop, „omdat je ziek bent.”

Het lieve gezicht glanst nog blijer.

„Zie je wel,” zegt ze, „niet alle kinderen plagen. Komen jullie eens hier! Ja, ik ken jullie wel! Ik zie jullie vaak spelen, achter op het paadje. Maar ik weet niet, hoe jullie heten. Zal ik het eens raden? Jij bent Jan!”

Dikkie lacht hardop. „Nee hoor, ik heet Dikkie en dat zijn Joosje en Josje.”

„En ik heet oma,” zegt mevrouw Knop.

En dan lachen ze allemaal, zelfs meneer Knop.

„Luister eens,” zegt oma, „voor vandaag zijn alle boodschappen al gedaan. Maar willen jullie ook wel iets anders doen?”

Ze knikken om het hardst van ja.

„We willen de tuin gieten en het grind harken en de vuilnis-emmer buiten zetten. . . .”

„’t Is nog iets anders. Ik wil zo graag,” zegt oma langzaam, „dat jullie voor me zingen. Ik kan niet meer zingen. En opa, nou, die bromt maar zo’n beetje. En ik houd zo van die mooie verzen. Veilig in Jezus’ armen. . . . Er ruist langs de wolken. . . . De Heer is mijn Herder. . . . Kennen jullie die ook?”

Ja, die kennen ze. En nog veel meer.

Even later klinken de kinderstemmen door de stille kamer.

Eens brachten de moeders haar kinderen tot Jezus. . . . God heb ik lief. . . . Heer, ik hoor van rijke zegen. . . .

Zacht in zichzelf zegt oma Knop de woorden mee. Je ziet soms haar lippen bewegen.

Het laatst zingen ze:

Jezus zegt, dat Hij hier van ons verwacht,
Dat wij zijn als kaarsjes, brandend in de nacht.
En Hij wenst, dat ieder tot Zijn ere schijn’,
Gij in uw klein hoekje en ik in ’t mijn’.

„Dat hebben jullie gedaan,” zegt oma, met vochtige ogen. „Jullie

zijn voor mij geweest als brandende kaarsjes in het donker. Dànk jullie wel! Komen jullie morgen weer?"

„Ja oma," zeggen ze zacht.

Ze krijgen elk een grote appel. En dan gaan ze weg, even stil als ze gekomen zijn, maar heel blij. Moeder had gelijk: Als je iets voor een ander doet, dan ben je zelf nog het meest gelukkig!